

Áldás, békesség!

Levél a Pasaréti Református Gyülekezet tagjainak — 187. szám

2026. Pünkösd

A tartalomból

AKTUÁLIS

15 éves évforduló!

4

Konfirmáció 2026

5

MÚLTUNK

Krisztus köztünk

7

GYÜLEKEZETI HÍREK

Orgonás áhítat 8

Szeretetvendégség 10

Durkó Gábor 11

Ritók Zsigmond 12

ÉNEKKAR

Cantate 13

TÍBOR 30

Férfi körben 14

Közös szolgálat 15

Énekhangon 16

Sítalpon 16

Tanár úr 17

IFJÚSÁG

Jonathán 18-19

Őszi 20

FIFA-bajnokság 21

BIZONYÁSGTÉTEL

Virág Attila 22

HÉTKÖZNAPJAINK

Regula házaspár 23

MISSZIÓS HÍREK

Greizer család 25

Igés plakát 26

Filemon szolgálat 27

MEGHÍVÓ

28

... aki pedig a Léleknek vet, a
Lélekből fog aratni örök életet.
Galata 6,8

Pünkösdi istentiszteleti rend a hátlapon!

Felül: felnőttek, alul: fiatalok. Cikkünk és a névsor az **Aktuális** rovatban az 5-6. oldalon, **Bizonyágtétel** a 22. oldalon olvasható.

A Szentlélek általi élet (Apcsel 1,1–14)

Pünkösd ünnepe a görög pentekoszté, testben, és a bűn miatt megromlott világban azaz ötvenedik szóból kapta nevét. Ahogy élő, de igéjének boldogan engedelmeskedő menybemenetelek is megígér-

te Jézus, a feltámadása utáni 50. napon beteljesedett pünkösd üdvességé- nyé, eljött, kitöltetett a Szentlélek. Az üdvtörténeti esemény jelentőségéről, nekünk is szóló személyes üzenetéről már a történet kijelentését felvezető szakaszban is ír az Apostolok cselekedeteiről írott könyv bevezetőjében Lukács. Kiemeli, hogy feltámadott Úrként is a Szentlélek által cselekedett mindent Jézus a mennyei Atya akarata szerint. Majd rámutat, hogy menybemenetele után pedig az apostolai és a szolgálatuk során megalakult újszövetségi Egyháza is a Szentlélek által élhetett Istennek tetsző, Urának engedelmes keresztyén életet. Az Úr és az Ő népe élete tehát mindig Szentlélek általi élet.

Jézus Krisztus egész földi élete és kereszthalálában elvégzettetett válságműve is a Szentlélek által ment végbe. Feltámadott testben élve is a földön 40 napon át ez jellemezte. Így adott parancsokat, megbízásokat apostolainak, szólt Isten országáról. Lukács az Evangéliumban leírt eseményekről ezzel kapcsolatban úgy ír, mint „amiket kezdett Jézus cselekedni és tanítani”. Ez tehát csupán a kezdete az Úr Jézus Szentlélek általi hatalmas művének! És a folytatás?

Pontosan ebben ragyog fel pünkösd csodája számunkra is! A mennybe ment Úr folytatja üdvösséget kiteljesítő művét. Szentlelke által, csakhogy még a bűneset utáni

hívó népén keresztül. Búcsúbeszédeiben is szólt erről a titokról: „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselek-

szik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek” (Jn 14,12). Az Egyház, mi is Pasaréten, a Szentlélek jelenlétét, munkáját és erejét így élhetjük át ma is.

Szentlelke és igéje által személyes szeretetközösségünk lehet az Úrral. Nem véletlenül mondta: „És íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20). Nem elveszett bűnösként kell élnünk, rettegeve Isten ítéletétől, hanem kegyelmet nyert bűnösként, és minden nap kegyelemből élő gyermekeiként a mennyei Atyának. Az Úr Jézus testvéreiként pedig boldog közösségben a gyülekezetben, mint egy nagy lelki családban. A 21. század virtuális valóságában élő világnak is ugyanolyan szüksége van erre a szoros, mély lelki közösségre, mint pünkösdkor.

Nem véletlen tehát, hogy a Szentlélek munkája elsősorban abban nyilvánul meg bennünk is, és általunk, hogy Jézus Krisztus tanúi lehetünk, aki az Isten országa lelki uralmát így valósítja meg a földön az Ő eljöveteleig. Nem egekbe merengve várjuk viszsza, vagy földi, evilági uralomra vágyakozunk, hanem az Ő Úr voltát mutatjuk meg

életünkkel, valljuk meg tanúságtételünkkel a családban, a közeli vagy távolabbi kapcsolatainkban, akár még az ellenfeleink közt is ebben az elveszett világban. Ugyanolyan testben, ugyanazon körülmények közt élve, mint az e világból valók, mégsem e világi módon, mert Szentlelke és igéje által krisztusi életet élünk. Az Úr így hívja el választottait, szabadítja meg az elveszett bűnösöket (Jn 17,15–20).

Természetesen mi is a Szentlélek erejével élhetünk így. Testünk erőtlén lehet, e világban nyomorúság, üldöztetés érheti az Úr Jézus követőit (Jn 16,33). De van segítségünk! A Szentlélek munkájának az egyik jellemzője éppen az, hogy „segítségére van a mi erőtlenségünknek” (Róm 8,26). Az itt szereplő kifejezésben pontosan a személy cselekvése a hangsúlyos. Nem csupán erőt jelent a terhet hordozónak, hanem ahogy Kálvin János magyarázza: „S nagy súlya van itt a görög 'antilambanesthai' (együtt megfogni) igének, mert azt jelenti, hogy a teher súlyát, mellyel gyengeségünk túl van terhelve, a Lélek magára vállalván, nemcsak segít és támogat bennünket, hanem olyanformán könnyít rajtunk, mintha velünk együtt hor-

dozná a terhet.”*

Ereje is tehát a személyes jelenlétével valósul meg számunkra igéje által. Így bízhatunk benne, rábízhatjuk magunkat, a jövőre tekintettel is reménységgel. Epafróditushoz hasonlóan súlyos betegségben is az Úr szolgálatában munkálkodva, szenvedést is hordozva lehetünk eszközei.

Ó általa tapasztalhatjuk meg a gyógyulást is (Fil 2,25–30). S az is megtörténhet, hogy minden rendben van az étellel, csak éppen szólni nem engednek az Úr Jézusról, ki sem lehet ejteni a nevét. Az életünk igehirdetése akkor is hatalmas erővel bír. Nem véletlenül bátorítja az Úr a hívő házastársat a csendes, engedelmes krisztusi életre (1Pt 3,1-7)! Pállal együtt pedig minden körülmények között boldogan vallhatjuk, hogy „mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,13)!

Pünkösd ünnepén arra bátorít tehát Istenünk, hogy a feltámadott Úrhoz is hasonlóan személyes és közösségi életünk is legyen Szentlélek általi élet!

FÖLDVÁRI TIBOR

* Kálvin János: *A Rómaiakhoz írt levél magyarázata*, Kálvin Kiadó Budapest, 1992. 169.o.

Lelkipásztorunk beiktatása 15 éve történt Pasaréten

Bár Horváth Géza lelkipásztori szolgálata Pasaréten már 2010. szeptember 1-gyel megkezdődött, beiktatási ünnepségére csak 2011. május 14-én került sor. Emlékezzünk erre az eseményre az egykori online albummal:

<https://bit.ly/Geza15>

Ennek is már 15 éve! Sok minden történt ez alatt a másfél évtized alatt! A beiktatásról készült képek alapján bizony sokan a résztvevők közül már az Úrnál vannak, másoknak változott a szolgálati helye, beosztása, de

Istennek hála, azóta sok új testvérünket is köszönhetjük a gyülekezetünkben... nem is beszélve pl. azokról a fiata-

lokról, akik most tettek konfirmációi fogadalmat, illetve akik a gyermekistentiszteleteket látogatják, hiszen ők még ekkor nem is éltek!

Megköszönjük lelkipásztor úr köztünk végzett szolgálatát, és kívánjuk, hogy adjon Isten ehhez erőt és bölcsességet az elkövetkezendő időben is!

Konfirmáció 2026

Húsvét után két héttel, április 19-én került sor gyülekezetünkben az idén konfirmálók fogadalmátételére. Előző nap, szombaton délután a fogadalmátételre készülő lányok és fiúk – a templomot betöltő családtagok, ismerősök és a gyülekezet többi érdeklődő tagjának jelenlétében – saját szavaikkal megfogalmazva számoltak be a két év alatt tanultakról egyházunk hitvallása – a Heidelbergi Káté –, valamint egyháztörténeti ismereteik gondolatmenetét követve. Horváth Géza lelkipásztorunk az igei bevezetőjében a Róm 2,28–29 alapján arra hívta fel a

konfirmálók és az egész gyülekezet figyelmét, hogy nem az a jó református, akinek már az ősei is reformátusok voltak, hanem az, aki keresi és megtartja Isten akaratát, és követi az Ú Jézust.

Gaál Csaba főgondnok pedig megemlítette, hogy 67 évvel ezelőtt ő is ennél az úrasztalánál kapta a lelkipásztori áldást konfirmációs fogadalmára, és az azóta eltelt évtizedek alatt Isten számos áldásában részesült a gyülekezet közösségében. Erre a hűségére bátorította a most konfirmáló fiatalokat és felnőtteket is.

Vasárnap az ünnepi igehirdetésen a 2Thesz 1,13–17 textusa alapján szólt az igehirdetés arról, hogy Isten üdvösségre kiválasztó munkája az elhívással kezdődik. Az evangélium hallgatása által ébreszt hitet a Szentlélek az elhívottakban. Az ige ismeretében növekedve maradhatunk meg a hitben, és részesülünk Isten ajándékaiban. Erre biztat is az apostol:

„Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédüNKBŐL, akár levelüNKBŐL tanultatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és az Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szívetekeket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.”

Lányok:

Asztalos Katalin
 Balázsy Anna
 Balogi Júlia Hanga
 Gráf Blanka
 Hajdufi Emese
 Horváth Dorottya
 Hölzel Dóra
 Kuzma Zoé
 Rác Elza Boglárka
 Sándor Laura Julianna
 Simányi Sára
 Szabó Lili Erzsébet
 Szemkeő Zsófia
 Uhrin Dóra
 Uhrin Petra
 Volly Kincső
 Vörös Eszter

Fiúk:

Horváth Gergely Márton
 Ibrányi Simon Ignác
 Jenei Richárd
 Machon Csaba Csongor
 Machon Keve Kende
 Megyeri Andor
 Nagy Levente Gergely
 Németh Márton István
 Oldal Márton
 Pálffy Pongrác
 Petrovski Zsolt
 István
 Pintér Hunor
 Szabó József
 Tamás
 Tahy Gergely
 Virág Attila
 Sólóyom

Felnőttek:

Hajnal Ábris
 Karlovecz Kamilla
 Kárász Ferdinánd
 Mazug Angelika
 Tromler Anna
 Virág Attila

Fejezetek gyülekezetünk múltjából

A feltámadt Krisztus ma is köztünk van

Joó Sándor: A húsvét homiletikuma című könyve II. részének ismertetése.

Hírlevelünk előző, húsvéti számában írtam Joó Sán-

dor doktori értekezésének mostani új kiadásáról. Ebben részletesebben csak az első részt

ismertettem, ami a feltámadás múltjáról, történelmi jelentőségéről szólt. Most a II. részt szeretném bemutatni, ami a feltámadás jelentőségéről szól a mában,

az egyház mindenkori jelenében. Bár a könyv írásához képest már most is több mint 80 esztendő telt el, az akkori „mában” írt gondolatok ma is éppen úgy aktuálisak, és

azok is maradnak Krisztus második eljöveteleig, amikor majd minden betelje-

JÉZUS SZENTLELKE ÁLTAL BENNEM ÉL!

sedik.

Joó Sándor szerint a húsvét jelentősége a jelenben a legrövideb-

ben így foglalható össze: Jézus él.

Az igehirdetés gyakorlatára rátérve itt is először a hibás, racionalista értelmezésre hoz fel példákat 19. századi prédikációkból. Ezek szerint Jézus nem személyében él, csak az eszméi élnek tovább. Már nem az ő személyes feltámadásáról beszélnek, hanem „szellemi halhatatlanságáról”. De, mint megjegyzi, ezt másokról is el lehetne mondani, Buddháról vagy Konfucsról, de akár Marxról és Leninről is. Az így gondolkodó racionalista lelkészek között említi a kiváló költő Tompa Mihályt is, akinek a megfogalmazását azonban jól is érthetjük: „...a lemondó, szerető, megbocsátó, bízó és áldozatkész szívekben lakik Jézus.” Ha Jézusnak csak a tanítása, az eszméi fontosak, ennek az a veszélye, hogy az ő személye maga már nem lesz fontos, akár el is maradhat. Itt megint egy egyébként kiváló teológiai művet idéz, Albert Schweitzernek a Jézus élete kutatásáról írt könyvét, aki odáig is elmegegy, hogy a vallást szerinte a metafizikára kellene alapozni, és nem Jézusra, mert még kiderülhet, hogy ő nem is élt.

Ezzel szemben hangsúlyozza Joó Sándor, hogy az igazi keresztyén hit nem egy eszme, hanem „az élő Jézus Krisztus előtt való meghódolás”. Az Újszövetségben az apostolok sohasem úgy beszélnek Jézusról, mint aki volt, hanem mindig úgy, mint aki jelen van, és aki eljövendő. Ma is köztünk él, láthatatlanul, de valóságosan. A továbbiakban azokról a módokról szól, ahogy az élő Krisztus az egyházban megnyilatkozik.

A legfontosabb megnyilatkozása maga a Biblia, ami Őrála való bizonyágtétel. Ez mindig a mának szóló üzenetet is hordoz. A Szentírás „nem egy halott szellemi hagyatéka”, hanem Krisztus „személyes jelenléte”. Az, hogy Ő jelen van, időben és térben is értendő: idő tekintetében, hogy Ő nemcsak a távoli múltban van, hanem a jelenben is. Hisszük, hogy Ő most a mennyben van, de ez a térben nem valami elérhetetlen magasságot vagy távolságot jelent, hanem azt, hogy lehajol hozzám, itt van mellettem, körülvesz engem. Ez különösen érvényes az istentiszteletre és

az igehirdetésre. Az igehirdetés nemcsak róla szól, hanem azon keresztül Ő maga szól hozzánk. Ő a prédikációnak nemcsak tárgya, de alanya is. Ravasz László ezt nevezte „református transzsubstanciáció”-nak (átlényegülésnek). Joó Sándor megfogalmazásában: „Krisztus az igehirdetésben van jelen a gyülekezet istentiszteletén”.

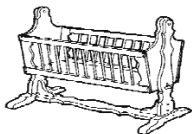
Ami az istentiszteletre igaz, igaz a gyülekezet más életmegnyilvánulásaira is, a kisebb csoportokban, a „ketten-hárman” való együttlétekre az Ő nevében, és az egyéni csendességre és imádkozásra is. Ezek lényege mindig az ember találkozása Istennel. Ez a találkozás teszi igazán szentté a sákramentumokat, a keresztséget és az úrvacsorát is, hiszen Augustinus szerint a sákramentum a „látható ige”. „Az Úrvacsora tehát mély, titokzatos közösséget teremt a hívó ember és az élő Krisztus között.” Végül eljuthatunk a Krisztussal való „misztikus egységre”. De ehhez nem nekem kell valahogy a mennyei világba emelkedni, mert „az apostolok hite nem az volt, hogy Krisztus valahol az ég megszűnésében él, hanem hogy bennük él a Krisztus” (Gal. 2,20).

Így a húsvétól a mennybemene-telig, majd pünkösdig jutunk el a gondolatmenetben: A feltámadott Krisztus az Atya jobbán ül, és Szentlelke által bennem él.

VICZIÁN ISTVÁN

Családi hírek

2026. március 28. és május 11. (lapzárta) között a következőkről számolhatunk be:

Megkereszteltük

Szentes András

gyermeket és

Horváth Dorottya

Ibrányi Simon Ignác

Volly Kincső

felnőtt testvéreink.

Imádkozzunk értük!

Házasságot kötöttek:

Turóczy Dávid

és Kovács Petra

Eltemettük

Horváth Károlyné

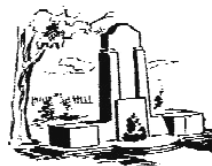
Fogarasi Magdolna

Karády László

Durkó Gábor Róbert

testvéreinket.

Imádkozzunk a gyászolókéért!

A 2. és 3. orgonazenés áhítat Pasaréten

2026. február 15-én gyülekezetünkben elindítottunk egy orgonazenés-áhitat sorozatot. Az első alkalom sikerén felbuzdulva, március 22-én szólalt meg másodszor gyönyörű új orgonánk Dr. Varga László orgonaművész játékaival [képek az előző **Áldás, békesség!** belső címlapján. A szerk.]. A művész úr műsorának lelki gondolata a (Zsolt 33,3) volt: „Énekeljetez neki új éneket, szépen zengjenek hangszereitek!” Az első mű, ami elhangzott, egy Brahms prelúdium és fuga volt, mely a hangszer romantikus színeit keltette életre, majd két dal hangzott el Frescobaldi és Buxtehude műveiből.

Az utána következő áhítat Sára és Hágár történetén (1Móz 16,6–9) keresztül mutatott rá egy fontos mozzanatra: „Honnan jössz és hová mész?” És „Ezek honnan jönnek fehér ruhában?” kérdésre a válasz: „a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a bárány vérében” (Jel 7,13–14).

Az áhítat második zenei részében 3 Bachzenemű hangzott el, amely program része volt a márciusi Budapesti Bach fesztiválnak is, amelyet Bach születésnapja (március 31.)

körül tartanak minden évben. Utána két csendes, mély lelkületű korál-előjátékot hallhattunk: *Ó Isten ártatlan báránya*, és „*Most jön a pogányok megváltója*”, mely előjátékokat Bach mindig az istentiszteletek előtt játszott el. Az utolsó elhangzó mű pedig az „a-moll prelúdium és fuga BWV 543”, búcsúként hangzott el, mellyel mi, hallgatók is hálát adhatunk Istennek a 80 évig működő Angster orgonánkért. Ez a mű volt az utolsó orgonamű, amely 2024. július 7-én hangzott el Farkas Alíz orgonaművész előadásában, a hangszer lebontása előtt 3 órával.

A 3. orgonazenés áhítatot április 19-én tartottuk. Balogh Lázár orgonaművész tén 2024-ben ismertem meg, amikor presbitériumunk elhatározta, hogy az AERIS orgonaeépítő céggel építteti meg új orgonánkat. Az orgonaeépítő cég – egy referencia munkáját megmutatni – elhívott bennünket a Karmelita kolostor új orgonájának megtekintésére. Ott, a gyönyörű új hangszer felfedezése közben ismerkedtünk meg Balogh Lázár orgonaművésszel, aki a Nagyvárad téri református templom kántora. A 3. orgonazenés áhítatra őt hívtuk meg, mint régi ismerőst. Kiderült, ő végig kísérte új hangszerünk megépítésének mozzanatait, és nagy megtisztetésnek vette, hogy meghívtuk őt.

Műsorának fő lelki üzenete az új énekeskönyv 744. énekének szövege: „Mind jó, amit Isten tészén”. Ez a lelki gondolat uralta műsorának összeállítását. Az első, szinte kötelező Bach G-dúr prelúdium és fúgájának megszólaltatása után elmondta, hogy műsorának összeállításánál arra tette a hangsúlyt, hogy bemutassa új orgonánk teljes hangzásvilágát, különleges specialitásait, számtalan különleges regiszterét, csodás mély, basszus faszípjait, és leheletfinom puha hangzását is. E célból választotta a XX. sz-i Max Reger Háladó zsoltárát, mely tele van különleges, diszszonáns hangzással, és előre figyelmeztetett bennünket: „kössük be a biztonsági öveket, mert különleges hangokat fogunk hallani”.

Az első rész utáni áhítat a Lk 13,22–27 ige alapján hangzott: *„Monda pedig neki (Jézusnak) valaki: Uram, avagy kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Ő pedig monda nekik: Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert mondom nektek, sokan akarnak, de nem tudnak.”* *„Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”* (Mt 7,14) Csak Jézussal együtt lehet bemenni!

A második zenei rész az áhítat lelki főtémáját bontja ki. Az első elhangzó mű Bach

egyik legkorábbi műve (BWV12): Weinen Klagen Sorgen Zagen BWV12 volt, mely ezt a 744. éneket dolgozza fel. Magyar jelentése: „Sírás, jajveszékélés, aggodás, remegés”. Liszt, élete delén elvesztette fiatal lányát, Cosimát, akinek halálát nehezen tudta elfogadni, búskomor lett, teljesen összetört. Ekkor kezdett el Bach életművével foglalkozni. A fenti kis korál-előjáték dallamát felhasználva (amely akkori lelki állapotát kifejezte), írta meg hasonló címmel hatalmas variáció sorozatát. Liszt 16 évvel később, hitre jutva, már el tudta fogadni az Úr döntését, lánya halálát.

Ekkor a fiókból elővette a fentebb megírt orgonaművét, és hozzáírta befejezésül e gyönyörű éneket a variáció sorozat végére. A mű hatalmas erővel és finom csendes részekkel szólalt meg. Balogh Lázár orgonaművész ekkor szinte nem a kezével és a lábával, hanem a szívével játszott. Szinte hallottam, mikor az erős fortissimo szólt, akkor fájdalomában ordított, mikor pedig finoman, halgan, alig hallhatóan csendült, akkor imádkozott. Szinte mi is átéreztük az idős mester vívódását. Az orgonaművész a szívünkön is játszott, nem csak a csodálatosan megszólaló orgonán.

A templomunk udvarán lévő szobor címe: A mennyország kapuja. A keskeny rés szimbolizálja a „szoros kaput”

A következő orgonazenés áhítatainkra is szeretettel hívjuk a testvéreket és ismerőseiket! Idén még három alkalmat tervezünk: június 21., október 18. és november 22., vasárnap 18 órakor.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy ezek az orgona koncertek is Isten dicsőségére szólalnak meg. Az új hangszer fényes hangjai betöltik a templomteret. Az egyébként kitűnő, jól sikerült hangfelvételek honlapunkon meghallgathatóak lesznek.

ERDÉLYI GÁBOR

Tavaszi szeretetvendégség – személyes beszámoló

2026.04.25-én a sokadik szeretetvendégségen voltam Pasaréten. Koncz Enikő hozta el az intézetünkbe a meghívót...Jézus Krisztusban... és Nagy Árpád lelkitestvérünk jött értünk. Edelényiné Györgyike és én mentünk el, a többi testvér a régi gyülekezetünkől nem tudott eljönni. Szerető, mosolygó arcok fogadtak ott minket, és bementünk a szalmunkra olyan kedves maradt nagyterembe, és helyet foglaltunk a szépen feldíszített, megterített asztaloknál. Elizabeth volt a jobb oldali szomszédom, aki a kocsiban szintén ide utazott.

Az énekkarból sokan eljöttek énekelni nekünk, és a hálaadásról énekeltek köszöntésünkre. Így már az első percekben tele lett a szívünk valódi hálaadással, hogy élünk, hogy még az állapotunk megengette, hogy újra itt legyünk.

Az énekkar szolgálata után Horváth Géza nagytiszteletű úr köszöntött minket, majd megkezdődött az istentisztelet. Az 50. zsolttár 14. és 23. verse lett az alapigénk, és a tiszteletes úr megosztotta velünk, miért pont e helyről. 50. házassági évfordulókat fog köszönteni, ezért az 50. zsolttár: „Hálával áldozz az Istennek”.

Az ige újra örömet okozott, mert pont a hálaadó imádság fontosságáról hallgattam egy előadást a tv-ben: a kérésünket nagy gyorsasággal mondjuk el újra és újra, de a hálaadással már nem vagyunk olyan gyorsak. Tanács a kezdőknek, hogy induláskor legalább egy hónapig használjunk egy hálaadó füzetet, melybe minden reggel rögzítjük az előbbi napok eseményeit, amelyekre hálával emlékezünk.

Az üzenetekben gazdag prédikáció több mondata megszólított, tükröt állított, és segített, hogy az úrvacsorai kenyérért, borért imádkozó szívvel nyújtsam a kezem.

A lelki gyógyítás, és testünk finom süteményekkel táplálása után meg a közösségi találkozás részesei lehettünk, így búcsúzhattunk egymástól, hogy a hála szava lett nemcsak a szánkban, de a szívünkben is. Búcsúzóul meg szeretetcsomagot is kaptunk, sőt az otthon maradtoknak is vihettünk.

Így lehettem postássá én is, mellyel külön megajándékozott az Úr. Révészre lehettem ezáltal egy elfeledett testvérnek még azon a szombaton (most 2 hete történt, ahogy a beszámolót írom). Belépve döbbsentem rá, hogy a férje halála után csak egyszer jártam itt. Az özvegy, az egész otthona nagy beteg benyomását mutatta. A döbbsent mellett szégyenérzet volt bennem, de ugyanakkor rögtön egy kérés is: Uram, ha kapok még erőt, akkor nemcsak az imalistámon lesz rajta ez a testvér, hanem rendszeresen látogatni is fogom, és Jézus Krisztus irányítása szerint segíteni fogom a szakadékból felfele jönnie. A legnagyobb RÉVÉSZ minden hívó számára Jézus Krisztus volt, aki rám a disznók vályújánál talált, és hazavitt az ő országába. A rehabilitációs kórházban találtam rá erre az új foglalkozásra. Nemcsak súlyos traumás beteg mellett lehet révész egy már jobb állapotban lévő amputált vagy tolokocsis, hanem idősek otthonában is. Itt is kell révésznek lenni, aki erősebb az elgyengültnél. A traumás eset után, ha többé nem tud önálló életet élni, új célt kell találni az életének, az idős korban nem kell a gyászba menekülni, meg kell tanulni elfogadni, és elengedni, hogy Krisztus vezessen át a másik partra. Ebben segíthet a révész. Ámen.

...és eljutottam a szívbeli bizalomra is...

Durkó Gábor volt presbiterrünk, a férfióra egyik korábbi vezetője, életének 78. évében hívott haza mennyei hazánkba*. Az alábbi, 2012-ben általa írt sorokkal – saját bizonyásgtételével – emlékezzünk rá, hálát adva életéért és szolgálatáért.

Istennel való kapcsolatok lehetőségéről szól két jól ismert Ige közül az első: „...nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené” (Róm 9,16). A második: „Közeledjete az Istenhez és közeledni fog hozzátok” (Jak 4,8). Már 4-5 éve jártunk a Torockó téri gyülekezetbe feleségemmel és két fiammal, amikor 1995 őszén nagyobbik fiam már konfirmációra készült. Ekkor felébredt bennem a vágy: Istenhez tartozni, a gyülekezetbe tartozni – egészen.

A vágy felismeréssel is járt: milyen keveset is tudok, és az is milyen rendezetlen. Éppen akkor indult egy bibliaismereti tanfolyam. Amikor kisebbik fiam is elkezdte a konfirmációi felkészítő második évét, én is beiratkoztam a felnőttek közé. A Heidelbergi Káté 21. kérdés-feleletét tanulva elismertem, hogy én is igaznak tartom mindazt, amit Isten az Ő Igéjében kijelentett, és eljutottam a szívbeli bizalomra is, hogy Isten nemcsak másoknak, hanem nekem is bűnbocsánatot, örök igazságot és életet ajándékozik kegyelméből, egyedül Krisztus érdeméért. A

konfirmáció családi ünnep is volt nálunk, hiszen kisebbik fiammal együtt mondhattuk el a fogadalmat, a hitvallást, és életünkben először egész családuknak együtt úrvacsorázhatott.

Egy idő után a férfi bibliakörbe kezdtem járni. Először ritkábban, később rendszeresen. Néhány éve bibliakörünk egyik szolgálója lehettem. Teljesen természetesnek éreztem, hogy Istennek terve van velem, a munkahelyemen, munkatársaim között is. Életem meghatározó igéje lett: „Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házádban vagy, akár úton jársz...” (5Móz 6,6-7). A „beszélj azokról” parancs megvalósítása egy rövid adventi áhítattal kezdődött. Az adventi áhítat aztán évről évre ismétlődött. Később kis karácsonyi, húsvéti, püsködsdi levelek, ünnepi olvasnivalók is követték ezeket. Mindez utólag egyszerűnek, természetesnek látszódnak, azonban minden alkalom küzdelem is volt. Istentől kellett elkérni az alkalmakat, az ígét, és a bátorságot a megszólaláshoz, az ajándékozáshoz. Végül hálát adok a könyörülő Istennek a bennem és általam elvégzett munkájáért.

Vigasztalja Urunk szeretete a családját!

HORVÁTH GÉZA LP.

* Temetése május 11-én volt az Óbudai Temetőben.

Ritoók Zsigmond (1929-2026)

Ritoók Zsigmonddal hozzávetőleg két évtizeden át a PRESBITER újság szerkesztőségi ülésein találkoztam, és szívesen hallgattuk halkszavú, de mindig bölcs, tömör megjegyzéseit, és fogadtuk hasonlóan mély gondolatokat tartalmazó írásait. Egy ízben meg is hívtam őt a Világ-egyetemi előadások sorozatunkba, ahol az intertestamentális korról tartott egy máig emlékezetes előadást (meghallgatható a refpasaret.hu Egyéb anyagok / Világ Egyetemi Előadások között a 2013.05.05. dátumnál). Az alábbi, Csermely Pétertől átvett* írással szeretnénk megemlékezni az igaz református keresztyén tudós testvérünkről. [VM]

Ritoók Zsigmond akadémikus (1929-2026) az ország egyik legjobb (ha nem: A legjobb) ókorkutatója, generációk emberségre nevelője, nagy példaképem és egyik legjobb barátom volt. Ő volt az alázat mintaképe (ennek egyik példája az is, hogy csak „Zsiga bátyám”-nak engedte szólítani magát). Az esztétikát nem csak tanította, művelte is. Még 90+ éves korában is Zsiga bátyám bármely levele műalkotás volt. Pontos sorban sorjázó, gyönyörű, mives gyöngybetűk. Tökéletesen átgondolt szöveg, amely még leírása előtt tökéletes tördelésbe is lett szedve. Így aztán minden margó azonos, minden sor kb. ugyanolyan hosszú. Olyan volt bármely levele, mint egy japán kalligráfiai remekmű. Alázatáról hadd álljon itt egy történet. Kezdő tanárként

a második óráján feleltetett. Történetesen az osztály legrosszabb tanulóját hívta ki, aki soha nem tanult meg semmit. Látva a semmit-tudást, jegy nélkül a helyére küldte a kölyköt, és őszinte bünbánattal így fordult az osztály felé.

„Tisztelt Osztály! A feleletből nyilvánvalóvá vált a számomra, hogy az előző órán nem tudtam úgy elmagyarázni Önöknek a tananyagot, hogy megérthették volna. Kérem bocsássanak meg nekem ezért. Szíves engedelműkkel elkezdem újra. Hátha most jobban sikerül.”

A diákok annyira meghatódtak ezen az „aranyemberen”, hogy az óra után kérdőre vonták társukat: „Figyelj, ha te még egyszer ennek az aranyembernek az órájára nem tanulsz meg MINDENT, mi szétverünk.” Az osztályból egymást segítő tanulóközösség lett, és versengve tanultak meg még annál is többet, mint ami az anyag volt. Ilyen az, amikor Isten Országja megjelenik a földön. Ritoók Zsigmond Isten Országának egy küldöttje volt ideát. Most került oda, ahol mindig is lakott.

*Forrás: <https://csermelyblog.hu/Rito%C3%B3k-Zsigmond-1929-2026>

Szívemnek Kösziklája

„S mikor völgyünkre
tört az áradat

s már hegy se volt, mely mentő csúccsal intsen,
egyetlenegy köszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten.”

Áprily Lajos gondolatával, a 73. zsoltár szó szerinti, Gárdonyi Zoltán általi feldolgozásával vallottuk meg a kösziklaként megrendíthetetlen Isten iránti bizalmunkat a május 10-i Cantate-vasárnapon. Zsoltárokat és igékre épülő kórusokat énekeltünk, segítségül hívva 4 kiváló hangszeres testvérünket, valamint a záró ároni áldást velünk

együtt éneklő gyülekezetet.

Beérett a mögöttünk lévő hónapok szorgalmas gyakorlása, miközben több alkalommal szolgálhattunk is: a hagyományos nagycsütörtöki passió-olvasáson, előtte a Kálvin Otthonban is készíthettük az idősebb testvéreinket a Feltámadás ünnepére, húsvétkor a gyülekezetünk

istentiszteletén, aztán a legidősebbek szívét melengethettük szeretetvendégségükön. Két kórus-esküvőn örveledezhettünk együtt az ifjakkal. Mindezt énekszóval...

Énekkarunk „korfája” legterjedelmesebb a gyülekezetben: 9 évestől az idén érettségizőkön keresztül – ök négyen vannak, s velünk

együtt álltak helyt próbákon, szolgálatokon mindvégig – az ifjakon, a fiatal és idősebb szülőkön át egészen a dédmama-korig vagyunk együtt hálával, szeretetben.

Ebben az évadban utolsó szolgálatunk pütkösd vasárnapján lesz.

„A zene az Isten dicsőítésének és az emberi lélek emelésének legtisztább eszköze.” (Gárdonyi Zoltán)

S.D.G.

DRASKÓCZYNÉ VIRÁG

TIBOR 30

Aktuális rovatunkban megemlékeztünk arról, hogy Horváth Géza lelkipásztori beiktatása Pasáréten 15 éve történt. Van viszont egy másik lelkipásztorunk is, akinek éppen kétszer ilyen hosszú már a pasaréti szolgálata. Földvári Tibor lelkipásztor testvérünk 1996 nyarán érkezett gyülekezetünkbe frissen végzett lelkészként. Azóta 30 év telt el. Visszatekintve megállapíthatjuk, hogy az évtizedek alatt adott az Úr neki számos lehetősé-

Férfi körben

Tiborral kapcsolatos emlékeim egészen a legkezdetig nyúlnak vissza, amikor is 1996 tavaszán egy presbiteri gyűlésen felvetette Cseri Kálmán lelkipásztorunk, hogy egy fiatal lelkipásztort szeretne meghívni segédlelkésznek, aki most végzett, és korábban egy évet Angliában töltött ösztöndíjjal.

get – és készséggel élt is velük –, hogy kipróbálja őt a legkülönbözőbb szolgálatokban a legkisebbektől a legidősebbekig minden korosztályban. Hirdeti Isten igéjét szószékről, bibliaórákon, csendes heteken, kereszttelőkön, esküvőkön, temetéseken, család- és beteglátogatások alkalmával, a bibliaiskolán tanárként, és vendég lelkipásztorként szerte a magyarok területén. De a hóseprés, mosogatás, takarítás sem rangon aluli Tibornak, ha ezzel lehet szolgálni a közösségben. Érdemes még megemlíteni lelkes részvételét a focikupákon, sítáborban, gyermekek közötti játék és kézműves alkalmakon, az énekkarban, az orgonánál... vagy személyes lelki beszélgetéseken.

Néhány területről szolgálatai osztják meg személyes élményeiket Földvári Tiborral kapcsolatban:

Azonban az új lelkésznek lakásról is kellett gondoskodni. Szülemnek volt egy kis lakása házukban, ami az unokáknak szolgált első lakásként, amikor kirepülnek otthonról. Ennek éppen nem volt lakója, így ajánlották Tibornak, amíg a gyülekezet állandó megoldást nem talál. Amikor kiderült, hogy a fiatal lelkipásztor Tápiószőlősről való, így szinte „földi” is – mivel édesapám családja Tápiószeléről származik –, ezért szinte családtagként fogadtuk be Tibort, aki a további évek folyamán több családi kereszttelőn, esküvőn és temetésen szolgált lelkipásztorként.

Amikor először jött a férfi órára igével szolgálni, látva sok nálánál idősebb – apja, nagyapja korú – férfit, tisztelettudóan magázott bennünket. Mi biztattuk, hogy köztünk a tegezés a rend, Tibor szabadkozott, hogy ő nem tud minket letegezni. Erre még több alkalommal kellett bátorítani, míg végül elfogadta ajánlatunkat.

Óóó, de rég volt ez! Azóta már ő is Tibor bácsi a gyerekek szemében!

VICZIÁN MIKLÓS

A közösen végzett szolgálat áldásai

2007-ben Tiborral ketten vezettük az egyik gyerekket. Ez volt az első alkalom, hogy a hét lelki és szervezési vezetői posztját kettéválasztotta a gyülekezet vezetése (akkor Kálmán bácsi egyszemélyben). S hamar rá-

jöttünk, mindenkinek jobb ez így. A lelki alkalmakra való ráhangolódást így sem a kifogyó konyhai készlet vagy egy szülői telefon sem zavarhatta meg. S a szervezési vezetőt meg nem terheli hétközben az alkalomtartás terhe. Nem tudtam, hogy valójában mennyire biblikus és református gondolat ez a kettéválasztás! Az ApCsel 6-ban a diakónusválasztást épp ez vezette fel: a gyülekezet lelki vezetői meglátták, a sok technikai meg támogatási és anyagi feladat attól vonja el őket, ami a küldetésük: az ige hirdetésétől és az imádságban való elcsendesedéstől. Ugyanezt látták be a reformátorok, akik a gyülekezetek elnökségét egy vezető lelkészből és egy mellérendelt nemlelkészi személyből alkották meg: utóbbi feladata annak megoldása, hogy a gyülekezeti élet anyagi, technikai részei adottak lehessenek a lelki munka háttéréül. Persze egy ilyen kettős vezetés igazi testvériséget és bizalmi összeszokást kíván meg: nem elég csupán a magam hatásköreiben maradni, végig együtt kell mozogni a másikkal, sőt kiegészíteni egymást. Itt ismertem meg Tibor rendíthet-

len mosolyát, kirtató szeretetét és megalkuvás nélküli ragaszkodását az igei igazsághoz.

Később még kétszer volt lehetőségem Tiborral együtt vezetni neszmélyi gyerekket, s talán ezek az összecsiszolóadások alapozták meg kettőnk eddigi legnagyobb közös munkáját, a 2021. őszi Közös álláspont szövegének gondozását. A 2021. őszi, sokakat építő, de sokakat botránkoztató evangélikáció után a presbitérium úgy döntött, a körvezetőkön keresztül feltett kérdésekre úgy szeretne választ kínálni, hogy nem azt mondja meg, mivel nem ért egyet, amit egyik vagy másik kérdező hallani vél, hanem azt fogalmazza meg, amit a gyülekezet vezetésének egésze, lelkipásztorok és presbiterek együtt gondolnak ezekben a kérdésekben. Ehhez bárki odamérheti saját emlékeit vagy elméleteit. Ami pedig ezen túli belső feszültség, azt - hányszor hallottam Tibortól - az igazságot szeretetben elmondó lelkigondozásban lehet csak feloldani. A feladat így adódott: 34 ember gondolatait összegyűjteni, strukturálni, szintetizálni, az Igéhez mérni, majd ebből szövegtervezet letenni úgy, hogy a presbitérium azt pár hét alatt - helyenként szavanként - megtárgyalhassa, hogy ne várassuk a MiszBiz tagjait, akiken keresztül a kérdések beérkeztek. Nem tudtuk volna ezt együtt csinálni, ha korábban nem szolgáltunk volna együtt. S egyedül sem tudtam volna mindezt végigvinni: Tibor teológiai éleslátása kellett ahhoz, hogy az egyes mondatok se többet, se kevesebbet ne mondjanak annál, amit közösen ki tud mondani a gyülekezet vezetése az Ige keretein belül.

SZŐKE BALÁZS (BALU)

Tibor énekhangon

Hálásak vagyunk, hogy Tibor több évtizede részt vesz a kórus szolgálatában.

Többféle „minőségben” is jelen van közöttünk:

- Mint kórustag: hol mint tenor, hol mint basszus énekel.

- Mint lelkész: igemagyarázattal és különböző igékhez kapcsolódó kérdéseinkre adott válaszaival is rendszeresen szolgál közöttünk.

- Mint „magánember”: no, és nem egyszer részt vett – igen aktívan :) – a kórushétvégék ping-pongozásában és focimeccseiben vagy kávé társaságaiban is.

ZSÓFI

Tibor sítalpon

Síző karrierje legelején, egy gyülekezeti család vonta be Tibort ebbe a gyönyörű sportágba valamikor a 2000-es évek kezdetén. Még egyetlen métert sem csúszott, és csak az elmondásokból volt valami fogalma, hogy mi ez az egész, már kijelentette: egy vadiúj, komplett sífelszerelés beszerzését tervezi. Próbálták afelé terelni, hogy először béreljen felszerelést, mert mi van, ha nem is fog tetszeni neki a sízés. Azt mondta, az ki van zárva, biztosan szeretni fogja, és hosszútávon tervezi a dolgot... igazá lett. Talán a mai napig is használja az akkor megvásárolt cuccok egy-egy darabját.

A kezdeti években a Filemon (melynek vezetője is volt) és Sámuel csoportok szervezésében vett részt ifis sízéseken, később a PIKK kötelékében szervezett sítáboroknak volt alapembere. Annyira megszerette ezt a téli sportot, hogy a szervezők a jelentkezési listákra első helyen írták fel Tibor nevét. Gyakorlatilag minden lehetőséget megragadott, hogy a kisebb-nagyobb létszámú és különféle összetételben szerveződő sízéseken részt vehessen.

Jó mozgáskoordinációjának köszönhetően gyorsan elsajátította az alpesi sízés alapele-

2008 Schladming

meit, és az évek során szívesen csiszolta tovább tudását. Ahogy az élet más területén, úgy a sízések alkalmával is mindig megtalálta az egyensúlyt a tudásfejlesztés, a közösségi kapcsolódás és a megadatott örömök kiélvezése tekintetében.

Mindig izgalmas kérdés volt, hogy az aktuális főnöke elengedi-e az ifjúsági csapatokkal egy veszélytelennek nem mondható egyhetes sítáborba. Egyrészt a gyülekezeti feladatokban a helyettesítést meg kellett oldani (ezt mindig első helyen kezelte), másrészt a kollégái aggódtak az egészségéért: nehogy valami baleset érje a magasabb sebesség tartományokat is kedvelő sportembert.

Ha egy tábor önálló rendszerrel üzemelt, reggelente pirkadatkor akár 40-60 főre kellett készíteni a teát, kávé. Természetesen Tibor önként jelentkezett a feladatra, bármilyen későre is húzódott az előző esti áhítat utáni beszélgetés és közös játék.

Az évek, évtizedek során rengeteg emlékezetes pillanatot élhettek meg a vele szíó társak. Erdemes kinek-kinek előkeresni a személyes archívumában fellelhető fényképeket és videókat. Számomra meghatározó emlékek Tibor sílécen végzett ugratásai. A legszebb eséséről videó is készült, melynek lassított felvételét sokan sokszor hosszan elemezték...

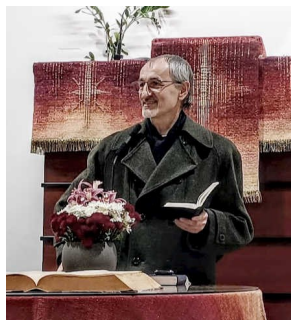
Tibor bácsi... tanár úr

Tibor gyermekkoromtól kezdve, mint oly sok pasaréti fiatal számára, nekem is Tibor bácsi volt, miközben gyerekórák, neszélyi hetek, majd ifi alkalmak során számtalanszor hallhattam tolmácsolásában az ígét, és vitattuk meg a hétvégi sportesemények alakulását. Aztán a "bácsi" jelzőt felnőtté válással elhagytam neve mögül, többek között akkor, amikor rájöttem, hogy mindkét szülőmnél fiatalabb. Ez időben váltam a bibliaiskola tanítványává is, ahol már, mint tanár és mentor adta át nekem az evangélium üzenetét. Magam sem tudtam, amíg nem iratkoztam be, hogy Tibor hosszú ideje szolgál

Pécelen a Biblia Szövetség Egyesület szervezésében tartott bibliaiskolában, és felel az Újszövetség oktatásáért az iskola elsőévesei számára. Lelkipásztorunk az ismert lelkésésével tartotta az újszövetségi órákat is, és tárta fel az evangéliumot olyan részleteiben és mélységében, ahogy azt egy egyetemi órán sem biztos, hogy megteszi az előadó. Emellett persze külön hálás vagyok, hogy az órák magyarázatai után a vizsgán is rávezetett a válaszokra, amikor arra volt szükségem. Ajánlom minden kedves fiatal vagy régebb óta fiatal gyülekezeti testvéremnek, hogy iratkozzon be és hallgassa meg Tibor tanár úr óráit!

Az ifjúság egésze nevében köszönöm a hosszú éveken át tartó, de mindig a korunkhoz igazodó tanítást, amit tőled kaphattunk, Tibor!

Üdvözlettel:

HEGYES ZOLI

Az ifjúság hírei

Csendeshétvégén járt a Jonathán ifi

Március utolsó hétvégéjén Neszmélyre utazhattunk csendeshétvégére, ahol már a leutazásnál is megélhettük egyik kedvelt szlogenünket, hogy: „Akkor jók a kalandok, ha a kezdetük is kalandos” - ugyanis sikerült otthon hagyni a telep kulcsát, de hála Istennek ezen az akadályon túljuthattunk, és megkezdhattuk a csendeshétvégét.

Témája a felnőtté válás volt – ennél nem nagyon kell aktuálisabbat keresni a korosztályunknak, tekintve, hogy a csapat nagy része az érettségire készül, egy másik nagy része pedig egyetemista éveit elején jár. Nagyon jó az, hogy a témakört övező kérdésekről Istentől lehet tájékozódni: Ő nem hagyott egyedül minket ebben a témában sem. A konkrét igeszakasz József történetét dolgozta fel, ezen keresztül láthattuk azt, hogy Isten hogyan formálja Józsefet és a teljes környezetét.

Talán az volt a leginkább szemléletformáló, hogy amíg a mi szemünk előtt mindig az a kérdés, hol vagyunk, Isten szemében az a hangsúlyos, milyen emberek vagyunk ott, ahova Ő helyezett minket. Döbbenetes volt

látni azt, hogy József hogyan formálódik, és hogy a legnagyobb eredménye végső soron nem az, hogy Egyiptom második embere lesz, hanem az, hogy képes hordozni a testvéreit, megbocsátani nekik, és Isten eszköze lenni a testvérei megtérésében. Olyan jó lenne az, ha a mindennapi életünk során tudnánk úgy tekinteni az életünkre, ahogy Isten: akinek az a fontos, mit végzünk el a mieink életében, nem pedig az, milyen magasra jutunk a mindenféle ranglétrákon; és ha tudnánk ugyanúgy szolgálni, mint József, aki a börtönben is és a fáraó mellett is ugyanazzal a lelkülettel szolgálta az ő Istenét.

Felhívott ez a hétvége minket a türelemre is. Láthattuk azt, mennyire fontos az, hogy ki tudjuk várni azt, hogy Isten kiformáljon minket, mert nekünk szükségünk van erre ahhoz, hogy az Ő teljes értékű szolgálói lehessünk.

Csodálatos ajándék volt mindezt Ittész István bácsi tolmácsolásában hallani, akinek az élete is sokatmondóan beszél arról, hogyan formál Isten, és milyen nagy dolog az Ő szolgálatában élni. István bácsinak ezúton is köszönjük, hogy elvállalta a köztünk való szolgálatot!

Az igei ajándékok mellett átélhettük a kö-

zösség ajándékának csodáját is, nagyon jó beszélgetések bontakoztak ki, hatalmas társasozások lehettek, és a ragyogó időnek köszönhetően – amit egyébként semmilyen előrejelzés nem mondott, sőt, kifejezetten barátságatlan időjárásról szóltak a hírek – még egy nagy focizás is belefért. Ezekért is nagyon hálásak lehetünk. Hálásak vagyunk a szolgáltókért is, akik eljöttek, és lehetővé tették ezt a hétvégét, és hálásak vagyunk a csodálatos ifivezetőinkért is, és nagyon köszönjük mindannyiuknak, hogy velünk voltak ezen a hétvégén, és lehetővé tették ezt számunkra!

EGY LELKES JONATHÁN

Jonathán vasárnap

A csendesnapunkat április utolsó vasárnapján a tízes istentisztelet után tartottuk. Mivel a Jonathán ifinek egy nagy része az érettségi előtt áll, ezért a témák is a továbbtanulás, Isten tervére való hagyatkozás, és az időnk helyes felhasználásáról szóltak. Az igei alkalmakat az egyik ifivezetőnk, Szilkó bizonyágtételével kezdhettük meg, aminek a kerete a Máté 6,25–34 volt. Istennek köszönjük, hogy rengeteg üzenetet kaptunk

ebből az alkalomból. Párat fel is sorolok. Fontos, hogy legyen Istennel állandó, élő kapcsolatunk. Merjük elé vinni a nagy és nehezebb dolgokat, de az egyértelmű kérdésekkel is forduljunk Hozzá. Az Úr pontosan tudja, mikor, mire van szükségünk, gondja van ránk, értékesek vagyunk Neki, és be fogja tölteni a szükségleteinket. Az aggodás kérdése is felmerült az alkalmon, mivel az ige is írja, hogy az aggodás nem visz előre, ezért kéri az Úr azt, hogy bízzuk Rá magunkat. *„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.”* (Jer 29,11)

A másik alkalmat Viki (szintén ifivezetőnk) tartotta a Prédikátor 3,1–8 és 11 alapján. Isten adja az időt, ezért Ő tudja, mikor és mire szánja, és fontos, hogy mi arra használjuk-e fel. A Galata 6,7 alapján a vetés egy ugyanolyan fontos időszak az életünkben, mint az aratás, fel kell készülnünk azokra az áldásokra, amiket az Úr szeretne adni nekünk. Bízunk kell abban, hogy az elvetett magot, ha Isten szerint gondoljuk, akkor abból erős, termést hozó növény fog kifejlődni.

A nap során volt lehetőségünk közös pizzázásra is. Zárásként pedig kiscsoportokban tudtunk beszélgetni az alkalmakról. Összességében egy nagyon vidám, lelkileg gazdag csendesnapot kaphattunk az Úrtól, amiért nagyon hálásak vagyunk!

„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”
Máté 6,33

ZSITNYÁNYI RITA

Ősszifi hétvége Velencén

Hála az Úrnak, elérkezett a PIKK-es hoszszúhétvége a Velencei-tónál, amit már sokan vártunk. Megérkezés után páran lementünk a tó partjához, és a bátrabbak be is merészkedtek a vízbe. A közös vacsora után alkalom következett, amelyen Gottfried Richárd – a hétvége alkalomtartója – mondta el biznyságtételét. Az estét közös ismerkedős játékkal zártuk.

Péntek reggel fakultatív imaközösséggel kezdtük a napot. Az énekszóval való ébresztés után reggeli, majd egyéni csendesség következett, majd alkalom. A hétvégén Jónás történetét tanulmányoztuk. Elsőnek azt néztük meg, hogy felismerjük-e magunkban „Jónást”, hogy mennyi mindenben is hasonlítunk rá, és hogy úgy hallgassuk az ígét, hogy rólam van szó és nem a másikról. Ezekről beszélgettünk utána kiscsoportokban. Ebéd, majd délutáni szabadidő következett, ami alatt fociztunk, röpzitünk és beszélgettünk egymással. A következő program a félórás volt a Velencei-tó partjánál, és ez idő alatt jobban megismerhettük a másikat. Miután visszaértünk a telepre, vacsoráztunk, majd az esti alkalom során Jónás második fejezetével foglalkoztunk, ami arról szólt, hogy az Úrtól jön a szabadítás, és fontos, hogy a szívünkben legyenek Isten igéi, mert ha nehézségekbe kerülünk, ezek fognak először eszünkbe jutni. Az este folyamán kvízzjáték és társasozások voltak.

A szombat délelőtt hasonlóképpen telt, mint az előző nap. Az alkalmon Jónás harmadik fejezetét folytattuk, amelyben hangsúlyossá vált, hogy Isten tervében nem az alkalmasokra, hanem az engedelmesekre van szükség. Üzenetként kaptuk továbbá, hogy mennyire fontos, hogy szeressük egymást, és hogy észrevegyük a másokban a testvért. A délután folyamán fórumbeszélgetésen vehettünk részt, amelyen Pataki Béla, Füzi Csaba és Bátki Márton beszélgetett a generációk közötti különbségekről a gyülekezetben - ezúton is meg szeretnénk köszönni az építő gondolatokat! A nap hátralevő részében kezdetét vette az esti sütögetés, amely során a tábortűz mellett nagyon jó hangulatban telt az este.

Másnap a napirend hasonló volt az eddigiekhez: a záró alkalmon Jónás utolsó fejezete következett, amelyet Pék Marcell tartott. Ezen az alkalmon volt szó arról, hogy Isten akarata az, hogy megszentelődjünk, közösségben legyünk vele, és hogy másokat is vezessünk Őhozzá. A közös ebédet követően, búcsúzás után indult haza a csapat.

Ahogy visszatekintünk erre a pár napra, szívből hálát adunk az Úrnak az alkalomért, a közösségért, a szolgálók munkájáért és az imaháttérért.

Imádkozunk azért, hogy a Jónás könyvén keresztül kapott üzeneteket a szívünkbe tudjuk zárni, és hogy meg is tudjuk cselekedni azokat!

UHRIN DÓRA ÉS UHRIN PETRA

Ifjúsági FIFA-bajnokság

Április 25-én délután zajlott le a PIKK szervezésében a gyülekezet első, saját FIFA-bajnoksága, amelyen tíz két fős csapat – összesen húsz fő – mérte össze tudását. A mérkőzéseket három Xbox-konzolon, párhuzamosan zajló párosításokkal bonyolították le, így minden fordulóban három meccs futott egyszerre. Kilenc fordulóban, összesen 45 mérkőzésre került sor.

A hangulat végig kiváló volt: a feszült pillanatok mellett bőven jutott idő a nevetésre, egymás biztatására és a meccsek utáni közös elemzésekre. A bajnokság jó alkalmat adott arra, hogy a különböző ifik tagjai jobban megismerjék egymást, és kötetlen formában töltsenek együtt időt, egy kis versengés mellett.

A torna győztese a Csontos fivérek párosa lett: kilenc mérkőzésükből nyolcat megnyertek, egyet pedig döntetlenre hoztak, így 25

ponttal és 41–9-es gólkülönbséggel végeztek az élen. Az egyetlen csapat, amely igazán megszorongatta őket, Ernyei Tamás és Gábrriel András párosa volt, akik a tabella második fokára állhattak fel, 22 ponttal. A középmezőnyt állhatatos játék és kiegyensúlyozott teljesítmény jellemezte; több szoros mérkőzés is született, és nem egyszer fordult elő, hogy az erősebbnek tartott ellenfelektől is sikerült pontot szerezni. A sereghajtók ugyan nehéz menetelést tudhatnak maguk mögött, mégis minden meccsen kitartottak a végéig – sportszerű hozzáállásuk külön dicséretet érdemel, és bízunk benne, hogy lelkesedésükből a következő bajnokságon sem hagynak alább.

Hálát adunk az Úrnak az együtt töltött időért, és bízunk benne, hogy a közösségünket hasonló alkalmakkal a jövőben is építhetjük.

SZLANKÓ ANDRÁS

Hatvankét év telt el az első „igenig” – Számvetésem az úrasztalánál

Sokan azt gondolják, hatvankét évesen már késő új fejezetet nyitni. Hogy ennyi idősen az ember már „kész van”, a meggyőződéseibe betonozódtak, a szokásai pedig megváltoztathatatlanok. Én is így hittem, amíg fel nem ismertem: a hit nem korhatáros, és Isten várakozása nem jár le az ember nyugdíjazásával.

Hatvankét év. Ennyi idő kellett ahhoz, hogy a csecsemőkori keresztelésemet néma ígérete bennem is szóvá, vallomássá érjen.

Amikor odaálltam a gyülekezet elé, nem egy izguló kamaszt láttak a padosorokban ülők. Egy olyan embert láttak, akinek az arcán ott vannak az évtizedek barázdái: a felnevelt gyerekek aggodalma, a munkában töltött évek fáradtsága, a veszteségek csendje és az örömök emléke. Én nem a jövőmet jöttem „megalapozni”, hanem az eddigi életemnek jöttem értelmet és keretet adni.

Felnőttként, hatvan felett konfirmálni egy-

fajta szent makacsság is. Azt üzeni a világnak – és magamnak is –, hogy soha nem késő elkezdni a párbeszédet. A felkészítő beszélgetések alatt jöttem rá, hogy a Bibliában nem válaszokat kell keresnem a múltamra, hanem bocsánatot és elfogadást. Rájöttem, hogy az a sok „véletlen” az utamon valójában egy láthatatlan kéz vezetése volt, amit eddig csak nem akartam észrevenni.

Amikor kimondtam a fogadalmat, nem éreztem magam fiatalabbnak, de éreztem, hogy valami megkönnyebbült bennem. Ez a konfirmáció nekem a megérkezés. Annak a felismerése, hogy az életem utolsó harmadában nem kell tovább keresgélnem, mert végre a helyemen vagyok.

Már nem akarok mindent érteni. Már nem akarok vitatkozni a dogmákról. Csak meg akarok pihenni abban a szeretetben, ami hatvankét évem át türelmesen várt rám az ajtóban, és most végre beengedtem.

VIRÁG ATTILA

VIRÁG ATTILA

Hétköznapijaink

Beszélgetőtársaink **Regula Gergely**, kreatív szakember, és felesége **Regula-Bertalan Tímea**, műszaki manager.

tartó imaháttér, Később már együtt, Timi- amit biztosítanak, felnőttként érkezünk a gyülekezetbe 2012-ben.

Kamaszként én is inkább kötelező dologként tekintettem a templomba járásra, még-

is engedelmesen a többiekkel tartottam vasárnapként, de később az egyetemi évekkkel ez jó időre elmaradt.

Mesélnétek arról, hogyan ismertétek meg az Urat?
Timi: Az egyetem alatt kerültem Budapestre. A látogatás valahol ekkor ért el, de hazalátogatva továbbra is követtem a családi rendet, látogattam az istentiszteleteket. Ekkor láttam meg, hogy az úrvacsorák alkalmával szokásos kérdések közül a negyedikre adandó becsületes válasznak kötő ereje van az ember életére nézve (szerk: önmagunk elkötelezése az engedelmes, Krisztuskövető életre). Rá kellett jönnöm, hogy az Isten országába beleszületni nem lehet.

Gergő: Nem hívó családba születtem. Volt ugyan valamilyen istenképem, de lassan rá kellett jönnöm, hogy ez messze van a valóságtól. Bár anyai oldalon nagyszüleimnek és édesanyámnak is volt pasaréti kötődése, de nagypapám váratlan halála után a kötődés megszűnt. Ezt követően gyermekként ugyan itt keresztelték, de már csak a kulturális keresztyénség jegyében. Talán gyülekezeti megkeresés nyomán kamaszként felmerült a konfirmáció lehetősége, az azzal járó „kényelmetlenségek” miatt végül nem vállaltam, szüleim pedig nem erőltették.

Mikor és hogyan érkeztek a gyülekezetbe? Hol nőttetek fel, melyik gyülekezet(ek)be jártatok?

Timi: Nagy, hívó családban nőhettem fel, nagyszüleim, szüleim, nagybátyáim, nagynénéim szolgáló élete ma is értékes hitbéli példák előttem. Családunk a hajdúböszörményi Kálvin téri gyülekezetbe járt és jár most is. Meghatározó volt számomra, hogy szabadon lehetett beszélni otthon még a világháború és az '50-es években megélt eseményekről is, és ugyanilyen fontos a máig

Gergő: 2012 a próbák éve volt. Mindkettőnk családjában komoly betegségekről

kaptunk hírt. Ezek fordítottak az Úr felé. Akkoriban sokat imádkoztunk Timi nagymamája és édesanyám gyógyulásáért. Édesanyám végül meggyógyult, Timi nagymamája azonban 2012. reformáció ünnepén tért haza az Úrhoz. Érdekes volt megtapasztalni, hogy az imádságaink ebben az időszakban hogyan formálódtak. Hogyan alakult át a kezdeti, pusztán gyógyulásért való könyörgés az Isten akaratának megvalósulásáért és elfogadásáért való könyörgéssé.

Timi: Rájöttünk, hogy a tragédiák visznek igazán közel az Úrhoz. Megláttuk, hogy ezekkel Isten többször kimozdított olyan helyzetekből, amik elvonták a figyelmünket Róla, és amit ott, akkor tragédiának éltünk meg, az később valami sokkal jobbat alapozott meg. Végül ezek a próbák hoztak bennünket ide, a gyülekezetbe is, bár az esküvőnk 2014-ben a Fasori Gyülekezetben volt.

Gergő: 2015-ben jelentkeztem végül a felnőtt konfirmációs-előkészítőre. Az alkalom során furcsán csengett a „kánaáni nyelv”, amit a többiek használtak, de az világosan kiderült, hogy a hívő élet az Úrral való aktív kapcsolatra épül, és Jézus Krisztus nélkül nem is értelmezhető ez a kapcsolat. Voltak próbálkozásaim az imádsággal, de ezeket nem kísérte

gyökeres fordulat az életemben, ugyanakkor nagyon fontos, hogy ez is része volt annak a folyamatnak, ahogy a Szentlélek ébresztgette a hitemet.

Melyik körbe jártok a gyülekezeten belül?

Gergő: A konfirmációs előkészítővel párhuzamosan felmerült a gyülekezeti életbe való szorosabb bekapcsolódás igénye is. Végül ez 2019-ben érkezett el, a Józsué kör megalakulásával találtuk meg a helyünket. Emellett a vállalkozói bibliakör és a bibliaismereti órák is fontosak számunkra.

Timi: A gyülekezeti beilleszkedésben fontos volt egyrészt, hogy 2019-ben az őszi evangélizáció után csatlakoztunk a Józsué körhöz, ahol azóta is aktív tagok vagyunk. Másrészt a covid nyomán napközis formában megrendezett 2020-as és azt követő gyülekezeti hetek.

A bibliakörben jó azt újra és újra megtapasztalni, hogy a csapat mennyire sokféle háttérből jön és mennyire különböző élethelyzetben vagyunk, mégis mindenkiben ott van a vágy a közösségre. A gyülekezeti héten pedig megélhettük, hogy akkor és ott pont azok az emberek voltak körülöttünk, akiken keresztül az Úr bátorított vagy éppen formált aktuális élethelyzetünkben. Azóta is igyekszünk ezeken a heteken ott lenni, mert fontosnak tartjuk, hogy a gyüle-

kezetben ne csak egy kis közösségben, de a különböző körökbe járó testvérek között is otthon érezzük magunkat.

Mivel foglalkoztok a hétköznapokban?

Gergő: Jelenleg kreatív igazgatóként dolgozom egy médiacégnél.

Timi: Értékesítési elemzőként dolgozom egy másik médiacégnél. :)

Van-e olyan megértett ige, igei gondolat, amit szívesen megosztanátok velünk és az olvasókkal?

Gergő: Nagyon szeretem a következő ének szövegét: Siessetek, hamar lejár, / Kegyelme már régóta vár. / Ma még lehet, ma még szabad, / Borulj le a kereszt alatt. / Elszáll a perc, az életed, / Ma még, ha jössz, elérheted. / Ne késs tovább, ne várj tovább: / Ma kérd Atyád bocsánatát! De fontos számomra a konfirmációs igém az élet vihariban: „Az Úr erőt ad népének, az Úr megáldja népét békességgel” (Zsolt. 29,11).

Timi: Én két igeverset említenék, amik a próbatételek idején erős kapaszkodók számomra: „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,13)

és

„Uram, kihez mehethetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad” (János 6,68).

BESZÉLGETŐTÁRSAK:
ARANY DÓRI ÉS GERGŐ

MISSZIÓS HÍREK

Trenem Tingting Aneityum szigeten

A húsvéti számban még csak arról írtunk, hogy az aneityumi lelkész készül átbeszélni a gyülekezete vezetőségével, hogy hogyan lenne lehetőse az ő szigetükön is megrendezni a Trenem Tingting Bibliaismereti tanfolyamot, amiről már két éve beszélgetünk. Isten nem is hagyta annyiban, és mindent elrendezett:

Egyrészt pont az egyhetes iskolai szünet idejére tették a tanfolyamot, ami miatt nekünk sem kellett mulasztanunk az iskolából, sőt a helyi résztvevők is könnyebben el tudtak jönni.

Másrészt pont a kezdés előtti csütörtökön ment le hajó, amivel Miki és egy tannai származású munkatársunk, Robert le tudtak utazni, még ha nem is komfortosan... Zsófi és a gyerekek vasárnap mentek utánuk repülővel, ráadásul a Tanna-Aneityum viszonylatot két héttel korábban indították újra 2 év kihagyás után.

Harmadrészt a fent említett tannai munkatársunkat, Robertet elengedték a

fővárosi (Port Vila) irodából, akivel korábban már a tannai tanfolyamot is vezettük, így összeszokott csapatban taníthattunk.

Negyedrész a fogadó gyülekezet mindent profin megszervezett, szállásra, étkezésre egyaránt gondjuk volt.

Ötödrész, ami a legnagyobb csoda volt, annyian jöttek a tanfolyamra, mint eddig sehol máshol, és talán kettő kivételével mind a 32-en végig is járták ezt

az első tanfolyamrészt. (Tannán talán öten végezték el, a vilai csoportokban pedig 15-20-an szoktak lenni.)

Ráadásul olyan gyönyörű környezetben lehettünk, hogy szinte szemtelenség lenne képeket közzétenni...

Vizont kérjük, imádkozzatok Robert és családjáért, mert két héttel a tanfolyam vége után súlyos beteg édesanyja meghalt, éppen a cikk írásának napja előtt volt a temetése, amin Miki ott tudott lenni a gyászoló nagycsaláddal.

A jövőről néhány szóban:

Látogatónk fog érkezni júliusban néhány hétre. A Wycliffe-en keresztül egy fiatal tanárember, Krisztián szeretne kicsit belelátni az életünkbe, szolgáljunkba. Kérjük, hordozzátok imádságban az ittlétét.

A másik pedig egy programlehetőség: a Wycliffe Bibliafordítók október 9-11-e között Tóalmáson tartja a FordítóPont nevű missziós hétvégét/tábort, bővebben a wycliffe.hu/forditoponthetvege oldalon olvashatnak az érdeklődők.

ÖLELÉssel: A GREIZER CSALÁD

Igés plakátok a 2-es metron

Egyik férfi testvérünk – saját kezdeményezéséből – a tavalyi adventi időben igés plakátok kihelyezését rendelte meg, amelyek a 3-as metróvonalon közlekedő kocsikban voltak olvashatók.

Amikor megosztotta ezt a hírt a férfi bibliaóra tagjaival, a jelenlévők az akción felbuzdulva újabb plakátkampányra tettek javaslatot, és annak támogatására gyűjtést kezdeményeztek. A Presbitérium helyesnek látta gyülekezeti üggyé tenni a kezdeményezést, hogy akiknek a plakátok felkeltik érdeklődését, azok egy QR kód, illetve a honlapcímünk segítségével eljussanak a gyülekezet honlapjára, ahol köszöntjük őket, és hívogatjuk közösségünkbe.

Egy további támogató vállalta a plakátok elkészítését és a megrendelés intézését, a Presbitérium pedig megszavazta, hogy az összegyűlt pénzt a szükséges mértékig ki-egészítsük a missziói célú költségvetésből.

Hálás szívvel osztjuk meg a testvérekkel a hírt, hogy a mennybemenetel ünnepének és pünkösdnek a környezetében – május 15-től június 15-ig – egy hónapon át az M2-es metró egyes kocsijaiban olvashatja majd az utazóközönség Isten megszólító szavát egy-egy figyelemfelkeltő kép kíséretében – összesen 30 db plakáton* a honlapunk címével és QR kóddal.

**Én pedig azt mondom nektek:
szeressétek ellenségeiteket, és
imádkozzatok azokért, akik
üldöznék titeket...**

Máté 5,44

www.refpasaret.hu

Kérjük a Testvéreket,
ha utazásuk során találkozunk
valamelyik plakáttal,
fotózzák le és küldjenek egy üzenetet
– vagy a plakát fényképét –
az abpasaret@gmail.com címre!
Köszönjük!

*A plakátok megtekinthetők:
<https://bit.ly/plakat26> címen.

Filemon szolgálat hírei

Koncsol András, a Filemon Szolgálat* önkéntese az összekötő a gyülekezetünkben a Szolgálat felé. Ha bárki – akár azért, mert szeretne csatlakozni a Filemon Szolgálathoz, vagy azért mert valamilyen irányú segítségre lenne szüksége – bizalommal fordulhat összekötőnkhez (+36 30 415 7037).

András időről időre megosztja a Szolgálat aktuális híreit az érdeklődőkkel. Talán azt gondoljuk, hogy ez nem érint minket, pedig bármikor kerülhetünk mi, vagy környezetünkéből valaki olyan helyzetbe, hogy segítségre lenne szüksége... de az is lehet, hogy valaki szívesen bekapcsolódna valamelyik jótékonyági szervezet munkájába. A Filemon Szolgálat kapcsolatot tart számos Magyarországon működő egyházi és világi szervezettel. Ezek közül hívjuk fel az olvasó figyelmét most két szervezetre.

Az Élelmiszerbank küldetését így fogalmazza meg (www.elelmiszerbank.hu):

A Magyar Élelmiszerbank Egyesület célja a pazarlás visszaszorítása és a nélkülözés enyhítése: felkutatjuk és rászorulókhöz juttatjuk az országban felhalmozódó feleslegeket.

Tizenhárom jóbarát összefogásaként

indultunk, de napjainkra már több ezer fős önkéntes mozgalommá bővültünk, és professzionális logisztikai rendszert működtetünk. Húsz év alatt több mint 300 millió adag mentett élelmiszerrel segítünk rászoruló embereknek és családoknak.

Áruházak százaiból gyűjtjük össze a megmaradt frissárut minden nap, élelmiszer-gyártók százaival állunk kapcsolatban, és már non-

food termékeket is mentünk, miközben folyamatosan keressük az újabb lehetőségeket: legújabb, készletmentő programunkkal például már közel egymillió adag éttermi minőségű ételt mentettünk meg rendezvényekről, kantinokból és iskolai menzákra.

Célunk, hogy minden, az országban keletkező felesleg számára megtaláljuk a legjobb helyet.

Kamasz Szerviz Hálózat

Alapítvány (<http://kamaszszerviz.hu/>) célja a hátrányos helyzetű, különösen a szegénységgel és szenvedélybetegségekkel küzdő gyermekek, fiatalok és családok helyzetének javítása, önálló életre nevelése, társadalmi beilleszkedésének segítése, a romák társadalmi integrációjának támogatása.

Célja továbbá a fiatalok képességfejlesztésének támogatása, különös tekintettel a hátrányos családi háttérből érkezőkre.

Tevékenységük kiterjed országos ill. kárpát-medencei gyermek és ifjúság adiktológiai segítő hálózat kialakítására és szakmai felügyeletére, a gyermekek és az ifjúság megsegítésére, egészségügyi ártalmak megelőzésére és érdekképvésletére.

* <https://jobbadni.hu/szolgالاتaink/tarsadalmi-missziok/filemon-szolgalat/>

Ünnepi alkalmak

Május 24. pünkösdvasárnap:

8:30 istentisztelet (úrv., gy.m., gy.i.)
11:00 istentisztelet (úrv., gy.m., gy.i.)
18:00 istentisztelet (úrv.)

Május 25. pünkösdhétfő:

10:00 istentisztelet (úrv.)

úrv. – úrvacsora

gy.m. – gyermekmegőrzés

gy.i. – gyermek-istentisztelet

Köszönjük

- az orgonazenés áhítatok és a Palló Imre énekkar fület, szívet gyönyörködtető szolgálatait,
- az istentiszteleteken és a biblia-órákon folyamatosan hangzó igei tanítást,
- a háttérben, csendben szolgáló testvéreink hűséges munkáját,
- Földvári Tibor lelkipásztor testvérünk három évtizedes pasaréti szolgálatát.

Kérjük

- hogy kísérje és erősítse a Szentlélek a most konfirmáltakat, hogy megmaradjanak a hitben, amiről vallást tettek a gyülekezet előtt,
- az Úr áldását a nyári csendeshetekre,
- hogy a világban zajló békétlenség közepette is szólhasson szabadon hazánkban az ige!

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Istentisztelet vasárnap 8:00 és 10:00 (online közvetítés is)
csütörtök 18:00 óra (online közvetítés is)

Úrvacsora hónap utolsó vasárnapja,
ünnepi istentisztelet

Bibliaórák **bibliaismeret:** kéthetente hé 18:00;
női: ke 10:00, 18:00; **férfi:** ke 18:00;
családos: 6 csop. kéthetente szo 16:00, 17:00,
havonta szo 10:00; **házaspáros:** 3 csop. kéthetente sze 17:45, 18:00, hónap utolsó vas.
16:00; **felnőtt:** vas 17:00; **pé 18:15,** kéthetente sze 18:00; **vállalkozói:** hónap utolsó csüt 19:00; **ifjúsági órák:** 4 csop. vas 17:00, 3 csop. pé 18:00, 18:15, 18:30

Imaközösség vasárnap 7:30 és 9:30, csütörtök 16:45

Kóruspróba csütörtök 18:30

Gyermek alkalmak Gyermekistentisztelet: vas 8:00 és 10:00
Gyülekezeti hittanórák: csütörtök 16:30

Gyermek-megőrzés a vasárnapi és ünnepi istentisztt. alatt

Idősek otthona **Kútvolgyi:** péntek 15:30
Szent Erzsébet: hónap 3. csütörtök 10:30

Áldás, békesség!

A Budapest-Pasaréti Református Gyülekezet hírlevele
1026 Budapest, Torockó tér 1. Tel: 356-4019
refpasaret.hu Lelkészi hivatal: K 9-12, Cs 16-18, V 9-10